

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΑΓΩΝΕΣ ΠΕΙΝΑΣ

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ

Η ΣΕΙΡΑ
ΑΓΩΝΕΣ ΠΕΙΝΑΣ ΕΧΕΙ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ
ΣΕ ΠΑΝΩ ΑΠΟ
100 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ
ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΕΙ
ΣΕ 53 ΓΛΩΣΣΕΣ.

ΣΟΥΖΑΝ ΚΟΛΙΝΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η ανατολή του θερισμού**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Sunrise on the Reaping
Από τις Εκδόσεις Scholastic Press, Νέα Υόρκη 2025
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Suzanne Collins
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Elizabeth B. Parisi
ΕΙΚΟΝΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Tim O'Brien
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Suzanne Collins, 2025
© Εικόνες εξωφύλλου: Scholastic Inc., 2025
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2025

ISBN 978-618-01-5718-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΣΟΥΖΑΝ ΚΟΛΙΝΣ

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

Για τον Ρίτσαρντ Ρέτζιστερ

«Όλη η προπαγάνδα είναι ψέματα, ακόμα και όταν κάποιος λέει την αλήθεια. Δε νομίζω ότι αυτό έχει σημασία αρκεί κάποιος να ξέρει τι κάνει ο άλλος και γιατί».

Τζορτζ Όργουελ

«Μια αλήθεια που λέγεται με κακό σκοπό νικά όλα τα ψέματα που μπορείς να επινοήσεις».

Ουίλιαμ Μπλέικ

«Τίποτα δεν προκαλεί μεγαλύτερη έκπληξη σε εκείνους που βλέπουν τις ανθρώπινες υποθέσεις με φιλοσοφική ματιά από την ευκολία με την οποία οι πολλοί κυβερνώνται από τους λίγους· και από την εγγενή υποταγή με την οποία οι άνθρωποι παραιτούνται από τα συναισθήματά τους και τα πάθη τους για χάρη εκείνων που τους κυβερνούν. Όταν ρωτήσουμε με ποια μέσα πραγματοποιείται αυτό το θαύμα, θα ανακαλύψουμε ότι, καθώς η Ισχύς είναι πάντα με το μέρος των κυβερνώμενων, οι κυβερνήτες δεν έχουν τίποτα για να τους στηρίξει πέρα από την άποψη. Επομένως, η κυβέρνηση βασίζεται μόνο στην άποψη· και αυτό το ρητό εφαρμόζεται στις πιο δεσποτικές και πιο στρατιωτικές κυβερνήσεις, καθώς και στις πιο ελεύθερες και πιο δημοφιλείς».

Ντέιβιντ Χιουμ

«Το ότι ο ήλιος δε θα ανατείλει αύριο δεν είναι λιγότερο κατανοητή πρόταση και δεν εμπεριέχει μεγαλύτερη αντίφαση από τη διαβεβαίωση ότι θα ανατείλει».

Ντέιβιντ Χιουμ

ΜΕΡΟΣ 1

«ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ»

Χρόνια πολλά, Χέιμιτς!»

Το θετικό όταν έχεις γεννηθεί την ημέρα του θερισμού είναι ότι μπορείς να κοιμηθείς έως αργά στα γενέθλιά σου. Πέρα από αυτό όλα τα άλλα είναι χάλια. Μια μέρα απαλλαγής από το σχολείο δεν μπορεί να αντισταθμίσει τον τρόπο της κλήρωσης των ονομάτων. Ακόμα κι αν επιβιώσεις από αυτό, κανείς δεν έχει όρεξη να φάει τούρτα αφού έχει δει δυο παιδιά να μεταφέρονται στην Κάπιτολ για σφαγή. Γυρίζω πλευρό και τραβάω το σεντόνι πάνω από το κεφάλι μου.

«Χρόνια πολλά!» Ο δεκάχρονος αδελφός μου, ο Σιντ, ταρακουνάει τον ώμο μου. «Είπες να γίνω ο κόκοράς σου. Είπες ότι ήθελες να πας στο δάσος όταν βγει το φως της ημέρας».

Είναι αλήθεια. Ελπίζω να τελειώσω τη δουλειά μου πριν από την τελετή, έτσι ώστε να μπορέσω να αφιερώσω το απόγευμα στα δυο πράγματα που αγαπώ περισσότερο – το χάσιμο χρόνου και να είμαι με το κορίτσι μου, τη Λενόρ Νταβ. Η μαμά μου κάνει την απόλαυση αυτών των δυο πραγμάτων μια πρόκληση, εφόσον δηλώνει συχνά ότι καμία δουλειά δεν είναι υπερβολικά σκληρή ή βρόμικη ή δύσκολη για μένα, και ακόμα και οι πιο φτωχοί μπορούν να μαζέψουν μερικές δεκάρες για να φορτώσουν τη δυστυχία τους σε κάποιον άλλο. Δεδομένης όμως της διπλής κατάστασης της ημέρας, νομίζω ότι θα μου επιτρέψει λίγη ελευθερία αρκεί να έχω κάνει τη δουλειά

μου. Οι Διοργανωτές είναι εκείνοι που μπορεί να χαλάσουν τα σχέδιά μου.

«Χείμιτς!» φωνάζει ο Σιντ. «Ο ήλιος βγαίνει!»

«Εντάξει, εντάξει. Σηκώνομαι κι εγώ». Κυλάω κατευθείαν από το στρώμα στο πάτωμα και φοράω ένα σορτς φτιαγμένο από ένα από τα σακιά για αλεύρι που μας έχει μοιράσει η κυβέρνηση. Οι λέξεις ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ είναι σφραγισμένες στον πισινό μου. Η μαμά μου δεν αφήνει τίποτα να πάει χαμένο. Έχοντας χηρέψει νέα, όταν ο μπαμπάς μου πέθανε σε μια φωτιά στο ανθρακωρυχείο, μεγάλωσε τον Σιντ κι εμένα πλένοντας ρούχα και βρίσκοντας μια δεύτερη χρήση για το καθετί. Κρατάει τις στάχτες από τα καυσόξυλα για να φτιάξει σαπούνη από αλισίβα. Τρίβει τα τσόφλια αυγών και τα χρησιμοποιεί ως λίπασμα για τον κήπο. Κάποια μέρα αυτό το σορτς θα σκιστεί σε λωρίδες και θα πλεχτεί με κάτι άλλο για να γίνει χαλί.

Ντύνομαι και πετάω τον Σιντ ξανά στο κρεβάτι του, όπου χώνεται κάτω από το γεμάτο μπαλώματα πάπλωμα. Στην κουζίνα, παίρνω ένα κομμάτι καλαμποκόψωμο, μια αναβάθμιση λόγω των γενεθλίων μου αντί για εκείνο το σκληρό, σκούρο πράγμα που φτιάχνεται από το αλεύρι της Κάπιτολ. Πίσω από το σπίτι, η μαμά μου ήδη ανακατεύει με ένα ραβδί ένα αχνιστό καζάνι με ρούχα, με τους μυς της να τεντώνονται καθώς στριφογυρίζει μέσα στο νερό τη φόρμα ενός ανθρακωρύχου. Είναι μόλις τριάντα πέντε, όμως οι θλίψεις της ζωής έχουν ήδη σχηματίσει ρυτίδες στο πρόσωπό της, όπως συμβαίνει συνήθως.

Η μαμά με βλέπει στην πόρτα και σκουπίζει το μέτωπό της. «Χαρούμενα δέκατα έκτα γενέθλια. Η μαρμελάδα είναι πάνω στο μάτι της κουζίνας».

«Ευχαριστώ, μαμά». Βρίσκω ένα κατσαρόλι με βρασμένα δαμάσκηνα και βουτάω μέσα λίγο από το ψωμί μου πριν φύγω. Τα

βρήκα στο δάσος προχθές, όμως είναι ευχάριστη έκπληξη να τα τρώω ζεστά και ζαχαρωμένα.

«Θέλω να γεμίσεις τη δεξαμενή σήμερα», λέει η μαμά καθώς περνάω.

Έχουμε κρύο τρεχούμενο νερό, μόνο που τρέχει πολύ αργά και θα χρειαζόταν ένας αιώνας για να γεμίσει έναν κουβά. Υπάρχει ένα ειδικό βαρέλι καθαρού βρόχινου νερού για το οποίο χρεώνει επιπλέον επειδή τα ρούχα βγαίνουν πιο μαλακά, όμως για την μπουγάδα χρησιμοποιεί ως επί το πλείστον νερό από το πηγάδι μας. Με την άντληση και τη μεταφορά, το γέμισμα της δεξαμενής είναι μια δίωρη δουλειά ακόμα και με τη βοήθεια του Σιντ.

«Δεν μπορεί να περιμένει μέχρι αύριο;» ρωτάω.

«Το νερό μου τελειώνει και έχω ακόμα ένα βουνό ρούχα να πλύνω», απαντάει.

«Το απόγευμα τότε», λέω, προσπαθώντας να κρύψω τον εκνευρισμό μου. Αν ο θερισμός έχει τελειώσει έως τη μία, και με την προϋπόθεση ότι δε θα είμαστε μέρος της φετινής θυσίας, μπορώ να τελειώσω το νερό έως τις τρεις και να μου μείνει χρόνος να δω τη Λενόρ Νταβ.

Μια κουβέρτα ομίχλης τυλίγει προστατευτικά τα ετοιμόρροπα, γκριζα σπίτια της Ραφής. Θα ήταν χαλαρωτική αν δεν υπήρχαν οι περιστασιακές κραυγές παιδιών που βλέπουν στον ύπνο τους ότι τα κυνηγούν. Τις τελευταίες εβδομάδες, καθώς οι Πεντηκοστοί Αγώνες Πείνας πλησίαζαν, αυτοί οι ήχοι έχουν γίνει πιο συχνοί, όπως και οι αγωνιώδεις σκέψεις που πασχίζω να κρατήσω μακριά. *Τα δεύτερα Εικοσιπεντάχρονα της Καταστολής. Τα διπλάσια παιδιά.* Δεν έχει νόημα να ανησυχείς, λέω στον εαυτό μου, δεν μπορείς να κάνεις τίποτα γι' αυτό. *Σαν δυο Αγώνες Πείνας σε έναν.* Δεν υπάρχει τρόπος να ελέγξεις το αποτέλεσμα του θερισμού ή το τι θα ακολουθήσει. Γι' αυτό μην τρέφεις τους

εφιάλτες. Μην αφήνεις τον εαυτό σου να πανικοβάλλεται. Μην το δίνεις αυτό στην Κάπιτολ. Αρκετά έχουν ήδη πάρει.

Ακολουθώ τον άδειο δρόμο, μαύρο από το κάρβουνο, έως τον λόφο όπου βρίσκεται το νεκροταφείο των ανθρακωρύχων. Η λοφοπλαγιά είναι γεμάτη με ταφόπλακες. Από ταφόπετρες με σκαλισμένα ονόματα και ημερομηνίες μέχρι ξύλινες σανίδες με ξεφλουδισμένη μπογιά. Ο μπαμπάς μου είναι θαμμένος στον οικογενειακό τάφο. Ένα σωρό Αμπερνάθι, με μόνο μία ταφόπετρα από ασβεστόλιθο για όλους μας.

Αφού κάνω έναν γρήγορο έλεγχο για τυχόν μάρτυρες –σπάνια βρίσκεται εδώ κάποιος, πόσο μάλλον το χάραμα– περνάω κάτω από τον φράχτη μπαίνοντας στο δάσος έξω από την Περιοχή 12 και αρχίζω τη διαδρομή έως το αποστακτήριο. Είναι επικίνδυνη δουλειά να φτιάχνω λευκό αλκοόλ με τη Χάτι Μίνι, αλλά την προτιμώ χίλιες φορές από το να σκοτώνω αρουραίους ή να καθαρίζω εξωτερικές τουαλέτες. Η Χάτι έχει την απαίτηση να δουλεύω σκληρά, αλλά κι εκείνη δουλεύει σκληρά και, παρόλο που έχει πατήσει τα εξήντα, μπορεί να κάνει περισσότερα από κάποιον με τα μισά της χρόνια. Απαιτείται πολλή χαμαλοδουλειά. Να μαζέψουμε καυσόξυλα, να μεταφέρουμε το σιτάρι, να φορτώσουμε τα γεμάτα μπουκάλια και να μεταφέρουμε πίσω τα άδεια για να τα ξαναγεμίσουμε. Και εδώ μπαίνω εγώ. Είμαι το μουλάρι της Χάτι.

Σταματάω σε αυτό που αποκαλούμε αποθήκη, ένα γυμνό τμήμα εδάφους κρυμμένο πίσω από τα χαμηλά κλαδιά μιας ιτιάς, όπου η Χάτι αφήνει τις προμήθειες. Εκεί περιμένουν δυο δεκάκιλα σακιά με σπασμένο σιτάρι, και φορτώνω από ένα στον κάθε ώμο.

Μου παίρνει περίπου μισή ώρα να φτάσω στο αποστακτήριο, όπου βρίσκω τη Χάτι να ανακατεύει τη βύνη μέσα σε ένα καζάνι δίπλα στα απομεινάρια μιας μικρής φωτιάς.

Μου προσφέρει μια ξύλινη κουτάλα με μακρύ χερούλι. «Έλα να την ανακατέψεις».

Αφήνω τα σακιά με το σιτάρι κάτω από ένα υπόστεγο όπου φυλάμε τις προμήθειες και σηκώνω την κουτάλα θριαμβευτικά. «Αχά, μια προαγωγή!»

Το ότι μου επιτρέπει να ανακατέψω τη βύνη είναι κάτι καινούργιο. Ίσως η Χάτι να αρχίζει να με εκπαιδεύει για να γίνω συντάιρος κάποια μέρα. Αν ασχολούμασταν και οι δυο αποκλειστικά με τη ζύμωση η παραγωγή θα αυξανόταν, και πάντα υπάρχει μεγαλύτερη ζήτηση από εκείνη στην οποία μπορεί να ανταποκριθεί η Χάτι, ακόμα και γι' αυτό το δυνατό πράγμα που φτιάχνει με το σιτάρι της Κάπιτολ. Ειδικότερα γι' αυτό το δυνατό πράγμα, επειδή είναι αρκετά φτηνό για τους ανθρακωρύχους. Το καλό πράγμα το αγοράζουν οι απείθαρχοι στρατιώτες –οι Ειρηνοποιοί δηλαδή– και οι πιο πλούσιοι στην πόλη. Όμως, το εμπόριο αλκοόλ είναι παράνομο, και το μόνο που θα χρειαζόταν είναι ένας καινούργιος Επικεφαλής Ειρηνοποιός –κάποιος στον οποίο δεν αρέσουν τα δυνατά ποτά– για να καταλήξουμε στον στύλο για μαστίγωμα ή κάπου ακόμα χειρότερα. Η εξόρυξη είναι σκληρή δουλειά, αλλά δε σε κρεμάνε γι' αυτή.

Ενώ η Χάτι τοποθετεί μπουκάλια με λευκό αλκοόλ μέσα σε ένα καλάθι στρωμένο με βρύα, κάθομαι στις φτέρνες μου και ανακατεύω τη βύνη. Όταν έχει κρυνώσει αρκετά, την αδειάζω σε έναν βαθύ κουβά κι εκείνη προσθέτει τη μαγιά. Αφήνω τη βύνη στο υπόστεγο για να γίνει η ζύμωση. Δε θα κάνει απόσταξη σήμερα, επειδή δε θέλει να ρισκάρει να τραβήξει ο καπνός την προσοχή αν η ομίχλη διαλυθεί. Μπορεί οι Ειρηνοποιοί της περιοχής μας να κάνουν τα στραβά μάτια στο αποστακτήριο της Χάτι και στον πάγκο της στο *Μαγκάλι*, μια παλιά αποθήκη που λειτουργεί ως μαύρη αγορά, όμως ανησυχεί ότι οι συνάδελφοί τους στην Κάπιτολ με τα αόρατα χόμπερκράφτ τους

που πετάνε χαμηλά θα μας εντοπίσουν από τον αέρα. Ούτε θα μεταφέρουμε τα μπουκάλια σήμερα, κι έτσι έχω αναλάβει να κόψω ξύλα για να έχουμε μες στην εβδομάδα. Όταν η στοίβα έχει αναπληρωθεί, ρωτάω τι άλλο πρέπει να κάνω, κι εκείνη απλώς κουνάει το κεφάλι της.

Η Χάτι μού έχει γίνει συμπαθής επειδή μου δίνει και κανένα φιλοδώρημα πού και πού. Όχι με τους μισθούς μου, τους οποίους πληρώνει κατευθείαν στη μητέρα μου, αλλά δίνοντάς μου κάτι στα κρυφά. Μια χούφτα τσακισμένο καλαμπόκι το οποίο μπορώ να πάω στη Λενόρ Νταβ για τις χήνες της, ένα πακέτο μαγιά το οποίο μπορώ να ανταλλάξω με κάτι στο *Μαγκάλι*, και σήμερα ένα μπουκάλι λευκό αλκοόλ για να το πιω εγώ. Μου χαρίζει ένα ξεδοντιάρικο χαμόγελο και λέει: «Χρόνια πολλά, Χέιμιτς. Σκέφτηκα ότι, αν είσαι αρκετά μεγάλος για να το φτιάχνεις, είσαι αρκετά μεγάλος και για να το πίνεις».

Πρέπει να συμφωνήσω και, παρόλο που εγώ δεν πίνω, παίρνω με μεγάλη μου χαρά το μπουκάλι. Μπορώ να το πουλήσω εύκολα ή να το ανταλλάξω ή πιθανότατα να το δώσω στον θείο της Λενόρ Νταβ, τον Κλερκ Καρμáιν, έτσι ώστε να σχηματίσει καλύτερη γνώμη για εμένα. Θα πίστευε κάποιος ότι ο γιος μιας πλύστρας θα ήταν άκακος, όμως εμείς οι Αμπερνάθι ήμασταν γνωστοί επαναστάτες παλιά, και προφανώς κουβαλάμε ακόμα τη μυρωδιά της ανταρσίας, κάτι που είναι τρομακτικό και ταυτόχρονα ελκυστικό. Διαδόθηκαν φήμες μετά τον θάνατο του πατέρα μου, φήμες ότι η φωτιά δεν ήταν ατύχημα. Κάποιοι λένε ότι πέθανε κάνοντας σαμποτάζ στο ορυχείο, άλλοι ότι η ομάδα του μπήκε στο στόχαστρο των αφεντικών της Κάπιτολ επειδή ήταν ένα μάτσο ταραχοποιόι. Επομένως ίσως το πρόβλημα να είναι η οικογένειά μου. Όχι ότι ο Κλερκ Καρμáιν τρέφει καμιά συμπάθεια για τους Ειρηνοποιούς, αλλά ούτε και θέλει να τους μπει στο μάτι. Ή ίσως απλώς να μη θέλει να κυκλοφορεί

η ανιψιά του με έναν λαθρέμπορο, ακόμα κι αν η δουλειά είναι σταθερή. Λοιπόν, όποιος κι αν είναι ο λόγος, συνήθως όταν με βλέπει περιορίζεται σε ένα κοφτό νεύμα, και μία φορά είπε στη Λενόρ Νταβ ότι είμαι από εκείνους που πεθαίνουν νέοι, κάτι που δε νομίζω ότι εννοούσε ως κάτι θετικό.

Η Χάτι βγάζει μια στριγκλιά όταν την αγκαλιάζω παρορμητικά. «Ω, αρκετά. Συνεχίζεις να τσιλημπουρδίζεις με εκείνο το κορίτσι των Κόβεϊ;»

«Το προσπαθώ, αυτό είναι το σίγουρο», λέω γελώντας.

«Πήγαινε να ενοχλήσεις εκείνη τότε. Δε μου είσαι άλλο χρήσιμος σήμερα». Αφήνει μια χούφτα τσακισμένο καλαμπόκι στο χέρι μου και μου κάνει νόημα να φύγω. Βάζω το καλαμπόκι στην τσέπη μου και φεύγω πριν αλλάξει γνώμη για το καλύτερο δώρο που μου έκανε: μια απροσδόκητη ευκαιρία να περάσω χρόνο με το κορίτσι μου. Ξέρω ότι κανονικά θα έπρεπε να γυρίσω σπίτι και να ξεκινήσω να γεμίζω τη δεξαμενή νωρίτερα, αλλά δεν μπορώ να αντισταθώ στη σκέψη μερικών κλεμμένων φιλιών. Είναι τα γενέθλιά μου και, για σήμερα, εκείνη η δεξαμενή μπορεί να περιμένει.

Η ομίχλη αρχίζει να αραιώνει καθώς διασχίζω το δάσος τρέχοντας προς το Λιβάδι. Οι περισσότεροι σχολιάζουν την ομορφιά της, όμως η Λενόρ Νταβ την αποκαλεί φίλο των καταδικασμένων, επειδή μπορεί να σε κρύψει από τους Ειρηνοποιούς. Έχει την τάση να βλέπει τα πράγματα από μια σκοτεινή πλευρά, ίσως όμως αυτό να είναι αναμενόμενο από κάποια που έχει πάρει το όνομα ενός νεκρού κοριτσιού. Δηλαδή, το μισό της όνομα είναι από ένα νεκρό κορίτσι που λεγόταν Λενόρ σε ένα παλιό ποίημα και το άλλο μισό από μια απόχρωση του γκρι, κάτι που έμαθα τη μέρα που τη γνώρισα.

Ήταν το φθινόπωρο αφότου είχα γίνει δέκα χρόνων και η πρώτη φορά που τρύπωσα κάτω από τον φράχτη που περιβάλλει την

περιοχή μας. Μέχρι τότε με απέτρεπαν τόσο ο νόμος όσο και η απειλή των άγριων αρπακτικών, τα οποία είναι σπάνια αλλά πραγματικά. Ο φίλος μου ο Μπάρντοκ τελικά με έπεισε, λέγοντας ότι εκείνος το έκανε συνεχώς και ότι δεν ήταν τίποτα και ότι ακόμα υπήρχαν μήλα αν μπορούσες να σκαρφαλώσεις. Και μπορούσα να σκαρφαλώσω και λάτρευα τα μήλα. Επίσης, το γεγονός ότι εκείνος ήταν μικρότερος από εμένα με έκανε να νιώθω σαν ένα μεγάλο φοβητσιάρικο γιατί αν δεν πήγαινα.

«Θέλεις να ακούσεις κάτι;» ρώτησε ο Μπάρντοκ καθώς μπαίναμε βαθιά στο δάσος. Έγειρε το κεφάλι του πίσω και τραγούδησε με εκείνη την εκπληκτική φωνή του. Λεπτή και γλυκιά σαν τη φωνή μιας ενήλικης γυναίκας, αλλά πιο καθαρή, χωρίς κανένα τρέμουλο. Όλα φαίνονταν να σιωπούν, και μετά έπιασαν το τραγούδι οι κοτσυφόκισσες. Ήξερα ότι τραγουδούσαν για άλλα πουλιά, όμως δεν τις είχα ακούσει ποτέ ξανά να τραγουδάνε για έναν άνθρωπο. Πολύ εντυπωσιακό. Έως ότου έπεσε ένα μήλο στο κεφάλι του Μπάρντοκ, κάνοντάς τον να σταματήσει απότομα.

«Ποιος τσιρίζει στα πουλιά μου;» ακούστηκε η φωνή ενός κοριτσιού. Και την είδα εκεί, γύρω στα έξι μέτρα ψηλά, ξαπλωμένη πάνω στο κλαδί λες και ζούσε εκεί. Με στραβά κοτσιδάκια, βρόμικα γυμνά πόδια, να μασουλάει ένα μήλο, με ένα μικρό βιβλίο με υφασμάτινο εξώφυλλο στο χέρι της.

Ο Μπάρντοκ έγειρε το κεφάλι του στο πλάι και γέλασε. «Γεια σου, ξαδέλφη. Επιτρέπεται να είσαι εδώ έξω μόνη; Επειδή είμαι σίγουρος ότι δεν επιτρέπεται».

«Δε σε είδα», είπε εκείνη.

«Ούτε εγώ εσένα. Πέταξέ μας μερικά».

Σηκώθηκε στο κλαδί της και άρχισε να χοροπηδάει, λούζοντάς μας με μήλα.

«Περίμενε, έχω ένα σακί μαζί με το τόξο μου». Ο Μπάρντοκ

έφυγε τρέχοντας. Εκείνη κατέβηκε πατώντας από το ένα κλαδί στο άλλο ως το έδαφος. Δεν ήταν μία από τις Έβερντιν ξαδέλφες του Μπάρντοκ, όμως ήξερα ότι είχε κάποιες μακρινές ξαδέλφες από την πλευρά της μαμάς του. Την είχα δει στο σχολείο – μου είχε φανεί λίγο ντροπαλή, αλλά δεν την ήξερα για να της μιλήσω. Δεν έδειχνε να βιάζεται να το αλλάξει αυτό, απλώς στεκόταν εκεί και με κοίταζε έως ότου έσπασα τη σιωπή.

«Είμαι ο Χέμιτς».

«Είμαι η Λενόρ Νταβ».

«Νταβ; Σαν το περιστέρι;»

«Όχι. Νταβ σαν το χρώμα».

«Ποιο χρώμα είναι αυτό;»

«Το ίδιο με του πουλιού».

Αυτό έκανε το κεφάλι μου να αρχίσει να στριφογυρίζει και υποθέτω ότι δεν έχει σταματήσει από τότε. Έπειτα από λίγες μέρες στο σχολείο, μου έκανε νόημα να πάω κοντά της και μου έδειξε μια τσακισμένη σελίδα σε ένα λεξικό: *Χρώμα νταβ: Ζεστό γκρι με μια ελαφριά μοβ ή ροζ απόχρωση*. Το χρώμα της. Το πουλί της. Το όνομά της.

Έπειτα από αυτό, άρχισα να παρατηρώ πράγματα για εκείνη. Ότι η ξεθωριασμένη σαλοπέτα και τα πουκάμισά της έκρυβαν διάφορα χρωματιστά αντικείμενα, ένα μπλε μαντίλι να προεξέχει από την τσέπη της, μια φούξια κορδέλα ραμμένη στο εσωτερικό του μανικετιού της. Ότι τελείωνε τα μαθήματά της γρήγορα, αλλά δεν το έκανε θέμα, και απλώς κοιτούσε έξω από το παράθυρο. Μετά παρατήρησα τα δάχτυλά της να κινούνται, πατώντας ανύπαρκτα πλήκτρα. Παίζοντας τραγούδια. Το πόδι της έβγαινε από το παπούτσι της, με τη φτέρνα της να χτυπάει στον ρυθμό αθόρυβα πάνω στο πάτωμα. Όπως όλοι οι Κόβει, είχε τη μουσική στο αίμα της. Αλλά όχι σαν εκείνους. Δεν την ενδιέφεραν τόσο οι όμορφες μελωδίες, όσο οι επικίνδυνες

λέξεις. Εκείνες που οδηγούσαν σε επαναστατικές πράξεις. Εκείνες που την οδήγησαν να συλληφθεί δυο φορές. Ήταν μόλις δώδεκα χρόνων τότε, και την άφησαν να φύγει. Τώρα θα ήταν διαφορετικά.

Καθώς φτάνω στο Λιβάδι, γλιστράω κάτω από τον φράχτη και σταματάω για να πάρω μια ανάσα και να απολαύσω την εικόνα της Λενόρ Νταβ καθισμένης πάνω στον αγαπημένο της βράχο. Το φως του ήλιου αντανakλάται στα ελαφρώς κοκκινωπά μαλλιά της καθώς είναι σκυμμένη πάνω από ένα αρχαίο ακορντεόν. Παίζει μια μελωδία με εκείνο το σαράβαλο, κάνοντας καντάδα σε μια ντουζίνα χήνες που βόσκουν στο γρασίδι, με τη φωνή της απαλή και απόκοσμη σαν το φεγγαρόφωτο.

*Κρεμάνε τον άντρα και μαστιγώνουν τη γυναίκα
Που κλέβει τη χήνα από τη δημόσια γη,
Ωστόσο αφήνουν τον μεγαλύτερο κακό ελεύθερο
Που κλέβει τη δημόσια γη από τη χήνα.*

Είναι ένα δώρο να την ακούω να τραγουδάει, επειδή δεν το κάνει ποτέ δημόσια. Κανένας από τους Κόβεϊ δεν το κάνει. Οι θείοι της στην πραγματικότητα είναι περισσότερο μουσικοί παρά τραγουδιστές, κι έτσι απλώς παίζουν σκοπούς και αφήνουν το τραγούδι στο κοινό αν θέλει να τραγουδήσει. Και η Λενόρ Νταβ το προτιμά έτσι. Λέει ότι αγχώνεται να τραγουδήσει μπροστά σε κόσμο. Ο λαιμός της κλείνει.

Ο Κλερκ Καρμáιν και ο άλλος της θεός, ο Ταμ Άμπερ, τη μεγάλωσαν από τότε που πέθανε η μαμά της στη γέννα, καθώς ο μπαμπάς της αποτελούσε πάντα ένα μυστήριο. Δεν είναι συγγενείς εξ αίματος, εφόσον εκείνη είναι μια Μπερντ, όμως οι Κόβεϊ φροντίζουν τους δικούς τους. Έκαναν μια συμφωνία με τον δήμαρχο, στο σπίτι του οποίου βρίσκεται το μοναδικό αληθινό

πιάνο στην Περιοχή 12. Η Λενόρ Νταβ μπορεί να κάνει εξάσκηση σε αυτό αν παίζει σε κάποιο δείπνο ή συγκέντρωση. Ντυμένη με ένα ξεθωριασμένο πράσινο φόρεμα, μια μπεζ κορδέλα να δένει πίσω τα μαλλιά της, τα χείλη της βαμμένα πορτοκαλιά. Όταν η οικογένειά της παίζει στην Περιοχή 12 για χρήματα, αναγκάζεται να αρκεστεί στο όργανο που παίζει τώρα, το οποίο αποκαλεί μελωδικό κουτί.

*Ο νόμος απαιτεί να επανορθώνουμε
Όταν παίρνουμε πράγματα που δε μας ανήκουν
Όμως, αφήνει τους αριστοκράτες ήσυχους
Που παίρνουν πράγματα δικά μας.*

Αυτό δεν είναι ένα τραγούδι που οι θείοι της την αφήνουν να παίζει στο σπίτι του δημάρχου. Ή ακόμα και στις εμφανίσεις της στην Περιοχή 12. Υπάρχει ο κίνδυνος κάποιοι να γνωρίζουν τους στίχους και να ξεκινήσει κάποια αναταραχή. Είναι υπερβολικά επαναστατικό. Και πρέπει να πω ότι συμφωνώ με τον Κλερκ Καρμáιν και τον Ταμ Άμπερ. Γιατί να τριγυρνά κανείς γυρεύοντας μπελάδες; Αρκετούς έχουμε και χωρίς να τους προσκαλούμε.

*Οι φτωχοί και οι εξαθλιωμένοι δεν ξεφεύγουν
Αν συνωμοτούν για να παραβιάσουν τον νόμο.
Έτσι πρέπει να είναι αλλά υπομένουν
Εκείνους που συνωμοτούν για να φτιάξουν τον νόμο.*

Σαρώνω με το βλέμμα μου το Λιβάδι. Είναι απομονωμένο, αλλά όλοι μας γνωρίζουμε ότι υπάρχουν μάτια παντού. Και τα μάτια συνήθως συνοδεύονται από ένα ζευγάρι αυτιά.

*Ο νόμος ρίχνει στη φυλακή τον άντρα ή τη γυναίκα
Που κλέβει τη χήνα από τη δημόσια γη
Και οι χήνες πάλι δε θα έχουν γη
Μέχρι να την πάρουν πίσω.*

Η Λενόρ Νταβ μού εξήγησε κάποτε ότι η δημόσια γη ήταν γη που μπορούσε να χρησιμοποιήσει ο οποιοσδήποτε. Μερικές φορές οι Ειρηνοποιοί διώχνουν εκείνη και τις χήνες από το Λιβάδι χωρίς λόγο. Λέει ότι αυτό είναι ένα μικροσκοπικό παράδειγμα σε ένα ποτάμι αδικίας. Με ανησυχεί, και είμαι ένας Αμπερνάθι.

Μερικές από τις χήνες συρίζουν για να ανακοινώσουν την άφιξή μου. Το πρόσωπο της Λενόρ Νταβ ήταν το πρώτο που είδαν όταν εκκολάφθηκαν, και δεν αγαπούν κανέναν άλλο εκτός από εκείνη. Εφόσον όμως έχω καλαμπόκι, θα με ανεχτούν σήμερα. Το πετάω μακριά για να απομακρύνω τους σωματοφύλακες και σκύβω να τη φιλήσω. Μετά τη φιλάω ξανά. Και ξανά. Και με φιλάει κι εκείνη.

«Χρόνια πολλά», λέει όταν χωριζόμαστε για να αναπνεύσουμε. «Νόμιζα ότι θα σε έβλεπα μετά».

Εννοεί μετά τον θерισμό, αλλά δε θέλω να μιλήσω γι' αυτό.

«Η Χάτι με άφησε να φύγω νωρίς», της λέω. «Και μου έδωσε αυτό – ένα δώρο για τη μεγάλη μου μέρα». Βγάζω το μπουκάλι.

«Δε θα δυσκολευτείς να το ανταλλάξεις με κάτι. Ειδικότερα σήμερα». Εκτός από την Πρωτοχρονιά, σήμερα είναι η μέρα που ο κόσμος μεθάει περισσότερο. «Τέσσερα παιδιά... Θα χτυπηθούν πολλές οικογένειες».

Τελικά μάλλον θα το συζητήσουμε. «Όλα θα πάνε καλά», λέω, μια υπόσχεση που ακούγεται κούφια.

«Δεν το πιστεύεις στ' αλήθεια αυτό, έτσι δεν είναι;»

«Ίσως όχι. Προσπαθώ όμως να το πιστέψω. Επειδή ο θερισμός θα λάβει χώρα ό,τι κι αν πιστεύω εγώ. Είναι το ίδιο βέβαιος όσο και η ανατολή του ήλιου αύριο».

Η Λενόρ Νταβ συνοφρυώνεται. «Δεν υπάρχει απόδειξη ότι θα γίνει. Δεν μπορείς να είσαι σίγουρος ότι θα γίνει κάτι αύριο απλώς και μόνο επειδή γινόταν στο παρελθόν. Αυτή η λογική είναι ελαττωματική».

«Είναι;» λέω. «Επειδή με αυτόν τον τρόπο σχεδιάζουν οι άνθρωποι τη ζωή τους».

«Και αυτό είναι το πρόβλημα μ' εμάς. Το ότι πιστεύουμε ότι τα πράγματα είναι αναπόφευκτα. Ότι δεν πιστεύουμε ότι η αλλαγή είναι δυνατή».

«Υποθέτω πως ναι. Όμως, δεν μπορώ να φανταστώ ότι ο ήλιος δε θα ανατείλει αύριο».

Μια ρυτίδα σχηματίζεται ανάμεσα στα φρύδια της καθώς προσπαθεί να σκεφτεί μια απάντηση. «Μπορείς να τον φανταστείς να ανατέλλει σε έναν κόσμο χωρίς θερισμό;»

«Όχι στα γενέθλιά μου. Δεν είχα ποτέ γενέθλια που να μη συνοδεύονται από θερισμό».

Προσπαθώ να της αποσπάσω την προσοχή με ένα φιλή, όμως εκείνη είναι αποφασισμένη να με κάνει να δω. «Όχι, άκου», λέει σοβαρά. «Σκέψου το. Λες: “Σήμερα είναι τα γενέθλιά μου, και γίνεται ένας θερισμός. Επομένως κάθε χρόνο θα γίνεται θερισμός στα γενέθλιά μου”. Όμως, δεν μπορείς να το ξέρεις αυτό. Θέλω να πω, πριν από πενήντα χρόνια ο θερισμός δεν υπήρχε καν. Δώσε μου έναν καλό λόγο για τον οποίο πρέπει να συνεχίσει να συμβαίνει απλά και μόνο επειδή είναι τα γενέθλιά σου».

Για ένα κορίτσι που είναι σιωπηλό δημοσίως, μιλάει αδιάκοπα όταν είμαστε οι δυο μας. Μερικές φορές δυσκολεύομαι να την παρακολουθήσω. Η Λενόρ Νταβ είναι πάντα υπομονετική όταν εξηγεί πράγματα, δεν το παίζει ανώτερη, αλλά ίσως

να είναι υπερβολικά έξυπνη για μένα. Επειδή, παρόλο που είναι ωραία ιδέα να σκεφτώ έναν κόσμο χωρίς θερισμό, δεν το βλέπω να συμβαίνει. Η Κάπιτολ έχει όλη τη δύναμη και το θέμα τελειώνει εδώ.

«Δεν είναι ότι συμβαίνει επειδή είναι τα γενέθλιά μου. Είπα...» Τι είπα; Δεν μπορώ ούτε να θυμηθώ τώρα. «Συγγνώμη, τα μπερδεύα».

Η απογοήτευση ζωγραφίζεται στο πρόσωπό της. «Όχι, εγώ ζητάω συγγνώμη. Είναι τα γενέθλιά σου, κι εγώ φλυαρώ για ποιος ξέρει τι». Ψάχνει στην τσέπη της και μου τείνει ένα μικρό πακέτο τυλιγμένο με ένα κομμάτι γκριζό ύφασμα, και δεμένο με μια κορδέλα που έχει το ίδιο πιτσιλωτό πράσινο χρώμα με τα μάτια της. «Χρόνια πολλά. Ο Ταμ Άμπερ το έφτιαξε. Αντάλλαξα αυγά για το μέταλλο και τον βοήθησα να το σχεδιάσει».

Πέρα από το ότι παίζει απίστευτο μαντολίνο, ο Ταμ Άμπερ είναι ο καλύτερος σιδεράς στην Περιοχή 12. Είναι ο σιδηρουργός στον οποίο πηγαίνουν όλοι για καινούργιες συσκευές ή για σπασμένα ανταλλακτικά για παλιά μηχανήματα. Ο Μπάρντοκ έχει μια ντουζίνα δικές του μύτες για βέλη που τις φυλάει σαν να είναι από χρυσάφι, και κάποιοι από τους πιο πλούσιους ανθρώπους στην πόλη έχουν κοσμήματα που έφτιαξε από χρυσό ή ασήμι, το οποίο έλιωσε από οικογενειακά κειμήλια. Δεν μπορώ να σκεφτώ τι έφτιαξε για μένα, αλλά λύνω τον φιόγκο με ανυπομονησία.

Δεν καταλαβαίνω αμέσως τι είναι το αντικείμενο που γλιστράει στην παλάμη μου. Είναι μια λεπτή λωρίδα μετάλλου, σε σχήμα C. Τα δάχτυλά μου πιάνουν με φυσικότητα την κυρτή πλάτη καθώς εξετάζω τα χρωματιστά ζώα που είναι στραμμένα το ένα προς το άλλο στο άνοιγμα. Το κεφάλι ενός φιδιού συρρίζει προς το ράμφος ενός πουλιού με μακρύ λαιμό. Ανοίγω την παλάμη μου και βλέπω ότι οι σμαλτωμένες φολίδες του

ενός και τα φτερά του άλλου απλώνονται σε όλο το αντικείμενο έως ότου συγχωνεύονται και γίνονται ένα. Υπάρχουν συγκολλημένοι δυο μικροί κρίκοι, ένας πίσω από το κάθε κεφάλι. Για μια αλυσίδα, ίσως;

«Είναι όμορφο», λέω. «Είναι για να το φορέσω, σωστά;»

«Ξέρεις ότι θέλω τα όμορφα αντικείμενά μου να έχουν έναν σκοπό», απαντά η Δενόρ αινιγματικά, αναγκάζοντάς με να προσπαθήσω να ανακαλύψω μόνος μου τι είναι.

Το γυρίζω από την άλλη πάνω στο χέρι μου, μετά πιάνω το C ξανά, καλύπτοντας αυτή τη φορά τα κεφάλια του ζώου με τα δάχτυλά μου. Μετά βλέπω τον σκοπό του. Η λεία ατσάλινη παρυφή δεν είναι απλώς διακοσμητική.

«Είναι ένας σπινθηριστής», καταλήγω.

«Ακριβώς! Μόνο που δε χρειάζεται να έχεις πυριτόλιθο. Μπορεί να λειτουργήσει με κάθε σπινθηροβόλο πέτρωμα όπως ο χαλαζίας».

Στο σπίτι, έχουμε έναν σαραβαλιασμένο παλιό σπινθηριστή που ανήκε στην οικογένεια της μαμάς μου. Άσχημος και μουντός. Τις ατελείωτες χειμωνιάτικες νύχτες, με έβαζε να εξασκώμαι με αυτόν μέχρι να καταφέρω να ανάψω μια φωτιά, έτσι ώστε να μη χρειάζεται να χαλάμε λεφτά για σπάρτα. Ακόμα και η δεκάρα που εξοικονομούσαμε ήταν σημαντική.

Περνάω το δάχτυλό μου πάνω από τις λεπτομέρειες των φτερών του λαιμού. «Δε θα ήθελα να τον καταστρέψω».

«Δε θα τον καταστρέψεις. Γι' αυτό φτιάχτηκε». Αγγίζει το κεφάλι του φιδιού, και μετά του πουλιού. «Χρειάζεται πολλή προσπάθεια για να τα σπάσεις αυτά τα δυο. Ξέρουν να επιβιώνουν».

«Το λατρεύω». Της δίνω ένα μεγάλο, απαλό φιλή. «Και λατρεύω κι εμένα υπέρμετρα».

Η λέξη υπέρμετρα είναι μια λέξη που χρησιμοποιούν οι Κόβει, αλλά αυτή η έκφραση είναι δική μας. Συνήθως την κάνει

να χαμογελάσει αλλά τώρα είναι απολύτως σοβαρή. «Κι εγώ εσένα».

Φιλιόμαστε έως ότου γεύομαι αλάτι. Δε χρειάζεται να ρωτήσω γιατί.

«Κοίτα, όλα θα πάνε καλά», τη διαβεβαιώνω. «Θα είμαστε εντάξει». Νεύει, όμως τα δάκρυα συνεχίζουν να κυλάνε. «Λενόρ Νταβ, θα επιβιώσουμε σήμερα, όπως κάναμε πέρσι και πρόπερσι και τελικά θα τα αφήσουμε όλα αυτά πίσω μας».

«Όχι πραγματικά», λέει με πίκρα. «Κανείς στη Δώδεκα δε θα τα αφήσει πίσω του. Η Κάπιτολ φροντίζει να αποτυπωθούν οι Αγώνες Πείνας στον εγκέφαλό μας». Χτυπάει το μπουκάλι με το δάχτυλό της. «Υποθέτω ότι η Χάτι έχει επιλέξει τη σωστή δουλειά. Βοηθάει τον κόσμο να ξεχνάει».

«Λενόρ Νταβ». Ο Κλερκ Καρμáιν δε φωνάζει, αλλά έχει εκείνη τη χαρακτηριστική φωνή που ακούγεται δυνατά ακόμα και όταν δε χρειάζεται. Στέκεται στην άκρη του Λιβαδιού, με τις γροθιές του χωμένες στην μπαλωμένη σαλοπέτα του. Είναι βιολιστής και προστατεύει τα χέρια του. «Καλύτερα να ετοιμαστείς».

«Έρχομαι», λέει σκουπίζοντας τα μάτια της.

Ο Κλερκ Καρμáιν δε σχολιάζει την κατάστασή της, απλώς μου ρίχνει ένα βλέμμα που λέει ότι με θεωρεί υπεύθυνο, και μετά γυρίζει από την άλλη. Ποτέ δε μου έδινε ιδιαίτερη σημασία έως ότου η σχέση μου με τη Λενόρ Νταβ έγινε σοβαρή. Από τότε, ό,τι και να κάνω δεν του φαίνεται σωστό. Κάποτε είπα στη Λενόρ Νταβ ότι πίστευα ότι απλώς μισούσε την αγάπη. Τότε ήταν που μου αποκάλυψε ότι είχε σχέση περίπου τριάντα χρόνια με εκείνο τον τύπο στην πόλη που αντικαθιστά τα σπασμένα παράθυρα. Είναι αναγκασμένοι να το κρατάνε κρυφό, επειδή όταν αγαπάς με διαφορετικό τρόπο μπορεί να δεχτείς παρενοχλήσεις από Ειρηνοποιούς, να σε απολύσουν από δουλειές, ακόμα και να σε συλλάβουν. Με τόσες δυσκολίες που αντιμε-

τώπιζε, θα περίμενε κάποιος ότι ο Κλερκ Καρμáιν θα ήταν υπέρμαχος της αγάπης μας –το σίγουρο πάντως είναι ότι εγώ είμαι υπέρμαχος της δικής του αγάπης–, αλλά υποθέτω ότι θεωρεί πως η Λενόρ Νταβ θα μπορούσε να βρει κάτι καλύτερο.

Δεν της αρέσει καθόλου να είμαστε σε κόντρα, γι' αυτό το μόνο που λέω είναι: «Νομίζω ότι έχει αρχίσει να με συμπαθεί». Αυτό την κάνει να γελάσει αρκετά ώστε να αλλάξει η διάθεσή της. «Μπορώ να περάσω μετά. Έχω κάποιες δουλειές, αλλά θα έχω τελειώσει έως τις τρεις. Θα πάμε στο δάσος, εντάξει;»

«Θα πάμε στο δάσος». Το επιβεβαιώνει με ένα φιλί.

Πίσω στο σπίτι, κάνω ένα μπάνιο με έναν κουβά με κρύο νερό και φοράω το παντελόνι που φόρεσε ο πατέρας μου στον γάμο του και ένα πουκάμισο που έφτιαξε η μαμά μου ράβοντας μεταξύ τους μαντίλια από το κατάστημα από το οποίο ψωνίζουν οι ανθρακωρύχοι. Πρέπει να κάνεις τουλάχιστον μια προσπάθεια να δείχνεις καλοντυμένος για τον θερισμό. Αν εμφανιστείς με κουρελιασμένα ρούχα οι Ειρηνοποιοί σε χτυπάνε ή συλλαμβάνουν τους γονείς σου επειδή με αυτόν τον τρόπο δε δείχνεις σεβασμό για τους νεκρούς της Κάπιτολ στον πόλεμο. Το ότι κι εμείς είχαμε άφθονους δικούς μας νεκρούς δεν έχει σημασία.

Η μαμά μου δίνει τα δώρα των γενεθλίων μου: εσώρουχα φτιαγμένα από σακιά από αλεύρι τα οποία θα μου φτάσουν για έναν χρόνο και έναν καινούργιο σουγιά, με αυστηρές οδηγίες ο δεύτερος να μη χρησιμοποιηθεί για παιχνίδια ρίψης μαχαριών. Ο Σιντ μου δίνει ένα κομμάτι πυριτόλιθο τυλιγμένο με ένα βρόμικο καφέ χαρτί, λέγοντας: «Τον βρήκα στον χαλικόστρωτο δρόμο δίπλα στη βάση των Ειρηνοποιών. Η Λενόρ Νταβ είπε ότι θα τον ήθελες». Βγάζω τον σπινθηριστή μου και τον δοκιμάζω, δημιουργώντας μερικές όμορφες σπίθες κατά τη διαδικασία. Και παρόλο που η μαμά δεν εγκρίνει τη Λενόρ

Νταβ, επειδή μου αποσπά την προσοχή, ο σπινθηριστής τής αρέσει αρκετά ώστε να περάσει ένα δερμάτινο κορδόνι μπότας μέσα από τους μεταλλικούς κρίκους και να τον δέσει γύρω από τον λαιμό μου.

«Φοβερός σπινθηριστής», είπε ο Σιντ, αγγίζοντας το πουλί με λαχτάρα.

«Τι θα έλεγες να σου μάθω απόψε να τον χρησιμοποιείς;» προτείνω.

Το πρόσωπό του φωτίζεται στην υπόσχεση να κάνει πράγματα που κάνουν οι μεγάλοι σε συνδυασμό με την υπόσχεση ότι δε θα πάω πουθενά. «Ναι;»

«Ναι!» Ανακατεύω τα πυκνά μαλλιά του κι έτσι οι μπούκλες του στρέφονται προς όλες τις κατευθύνσεις.

«Κόφ' το!» Ο Σιντ γελάει και μου χτυπάει το χέρι. «Τώρα πρέπει να τα ξαναχτενίσω».

«Καλύτερα να πηγαίνεις!» του λέω. Φεύγει τρέχοντας και βάζω τον σπινθηριστή κάτω από τον γιακά μου, καθώς δεν είμαι έτοιμος να τον μοιραστώ με τον κόσμο, όχι την ημέρα του θερισμού.

Μου περισσεύουν μερικά λεπτά, κι έτσι πηγαίνω στην πόλη για ανταλλαγή. Ο αέρας είναι βαρύς και ακίνητος, και προμηνύει καταιγίδα. Το στομάχι μου σφίγγεται στη θέα της πλατείας, γεμάτης με αφίσες και βαριά οπλισμένους Ειρηνοποιούς με τις λευκές στολές τους. Τον τελευταίο καιρό το θέμα ήταν «Οχι Ειρήνη» και τα σλόγκαν σε βομβάρδιζαν από παντού. ΟΧΙ ΕΙΡΗΝΗ, ΟΧΙ ΨΩΜΙ! ΟΧΙ ΕΙΡΗΝΗ, ΟΧΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑ! Και φυσικά, ΟΧΙ ΕΙΡΗΝΟΠΟΙΟΙ, ΟΧΙ ΕΙΡΗΝΗ! ΟΧΙ ΚΑΠΙΤΟΛ, ΟΧΙ ΕΙΡΗΝΗ! Πίσω από την προσωρινή σκηνή μπροστά στο Κτίριο Δικαιοσύνης βρίσκεται ένα τεράστιο πανό με το πρόσωπο του προέδρου Σνόου και τις λέξεις: Ο ΝΟΥΜΕΡΟ 1 ΕΙΡΗΝΟΠΟΙΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΜ.

Στο πίσω μέρος της πλατείας, οι Ειρηνοποιοί περνάνε από έλεγχο τους συμμετέχοντες στον θερισμό. Καθώς η ουρά είναι ακόμα μικρή, πηγαίνω κι εγώ για να τελειώνω με αυτό. Η γυναίκα δε συναντά το βλέμμα μου, επομένως σκέφτομαι ότι είναι ακόμα ικανή για ντροπή. Ή ίσως να είναι απλώς αδιαφορία.

Το φαρμακείο έχει μια σημαία της Πάνεμ στη βιτρίνα, κάτι που με τσαντίζει. Ωστόσο, εδώ θα μπορέσω να πιάσω την καλύτερη τιμή για το λευκό αλκοόλ μου. Μέσα, η έντονη μυρωδιά των χημικών με κάνει να ζαρώσω τη μύτη μου. Σε αντίθεση, μια απαλή, γλυκιά μυρωδιά έρχεται από ένα μπουκέτο με χαμομήλια που βρίσκονται μέσα σε ένα βάζο και περιμένουν να γίνουν τσάι και φάρμακο. Ξέρω ότι τα μάζεψε ο Μπάρντοκ στο δάσος. Τώρα τελευταία άρχισε να ασχολείται και με τη συλλογή φυτών πέρα από το κυνήγι.

Το μαγαζί είναι άδειο, εκτός από τη συμμαθήτριά μου, Άστεριντ Μαρτς, η οποία τοποθετεί μικροσκοπικά μπουκάλια σε ένα ράφι πίσω από τον πάγκο. Μια μακριά ξανθιά πλεξούδα πέφτει στην πλάτη της, όμως εξαιτίας της υγρασίας έχουν φύγει μερικές τούφες οι οποίες πλαισιώνουν το τέλειο πρόσωπό της. Η Άστεριντ είναι η καλλονή της πόλης και πλούσια για τα δεδομένα της Περιοχής 12. Κάποτε της κρατούσα κακία γι' αυτό, όμως εμφανίστηκε ένα βράδυ στη Ραφή, μόνη, για να φροντίσει τις πληγές ενός γείτονα που είχε μαστιγωθεί επειδή είχε αντιμιλήσει σε έναν Ειρηνοποιό. Έφερε μια αλοιφή που είχε φτιάξει μόνη της, και μετά έφυγε χωρίς να αναφέρει καθόλου το θέμα της πληρωμής. Από τότε, σε εκείνη στρέφονται για βοήθεια όλοι όταν κάποιος δικός τους έχει δεχτεί μαστίγωμα. Υποθέτω ότι η Άστεριντ έχει μεγαλύτερο βάθος από όσο δείχνουν να έχουν οι σνομπ φίλοι της από την πόλη. Άλλωστε, ο Μπάρντοκ είναι τρελός για εκείνη, κι έτσι προσπαθώ να είμαι ευγενικός, παρόλο που έχει τις ίδιες πιθανότητες μαζί της όσες

θα είχε μια κοτσυφόκισσα με έναν κύκνο. Τα κορίτσια της πόλης δεν παντρεύονται αγόρια της Ραφής, εκτός κι αν κάποια έχει τρελαθεί τελείως.

«Ει. Θα μπορούσες να το χρησιμοποιήσεις κάπου αυτό;» Τοποθετώ το λευκό αλκοόλ πάνω στον πάγκο. «Για σιρόπι για τον βήχα ή κάτι τέτοιο;»

«Είμαι σίγουρη ότι κάπου θα μπορούσα να το χρησιμοποιήσω». Η Άστεριντ μου προσφέρει μια δίκαιη τιμή και μου δίνει και ένα χαμομήλι. «Για σήμερα. Λένε ότι φέρνει καλοτυχία».

Στερεώνω το κοτσάνι σε μια κουμπότρυπα. «Ποιος το λέει; Ο Μπάρντοκ;»

Κοκκινίζει λίγο, και αναρωτιέμαι μήπως κάνω λάθος για τις πιθανότητές του. «Ίσως να ήταν εκείνος. Δεν μπορώ να θυμηθώ».

«Όλοι χρειαζόμαστε λίγη τύχη σήμερα». Κοιτάζω τη σημαία στη βιτρίνα.

Η Άστεριντ χαμηλώνει τη φωνή της. «Δεν τη θέλαμε εκεί. Οι Ειρηνοποιοί επέμεναν».

Αλλιώς τι θα έκαναν; Θα συλλάμβαναν τους Μαρτς; Θα κατέστρεφαν το μαγαζί τους; Θα τους έκλειναν μια για πάντα; Νιώθω άσχημα που τους έκρινα νωρίτερα.

«Δεν είχατε επιλογή, λοιπόν». Νεύω στο χαμομήλι. «Να φορέσεις κι εσύ ένα, εντάξει;» Μου χαμογελάει θλιμμένα και νεύει.

Πηγαίνω δίπλα στο ζαχαροπλαστείο των Ντόνερ και αγοράζω ένα λευκό χάρτινο σακουλάκι με πολύχρωμα ζελεδάκια –τα αγαπημένα της Λενόρ Νταβ– για να τα μοιραστούμε αργότερα. Τα αποκαλεί ζελεδάκια ουράνιο τόξο και ορκίζεται ότι μπορεί να ξεχωρίσει τις γεύσεις, παρόλο που όλα έχουν την ίδια ακριβώς γεύση. Η Μέριλι Ντόνερ, που είναι στην τάξη μου, με περιμένει φορώντας ένα καλοσιδερωμένο ροζ φόρεμα και ασορτί κορδέλες στα καστανόξανθα μαλλιά της. Κανείς δεν πρόκειται να συλλάβει τους Ντόνερ επειδή είναι αθημέλητοι. Ευτυ-

χώς, η Άστεριντ με πλήρωσε μετρητά, επειδή οι Ντόνερ δεν παίρνουν το ειδικό νόμισμα με το οποίο πληρώνει η Κάπιτολ τους ανθρακωρύχους. Επίσημως μπορεί να χρησιμοποιηθεί μόνο στο κατάστημα της Κάπιτολ, όμως πολλοί από τους εμπόρους της πόλης το παίρνουν και η μαμά μου πληρώνεται πολλές φορές με αυτό για να πλένει τα ρούχα.

Όταν βγαίνω, χαμογελάω για μια στιγμή κοιτάζοντας την όμορφη πινακίδα των Ντόνερ με τις καραμέλες, καθώς σκέφτομαι ότι θα συναντήσω τη Λενόρ Νταβ στο δάσος. Μετά βλέπω ότι έχει έρθει η ώρα. Οι γιγάντιες οθόνες δεξιά και αριστερά της σκηνής έχουν ανάψει και δείχνουν τη σημαία να κυματίζει προς τιμήν των Αγώνων Πείνας. Πριν από πενήντα και κάτι χρόνια, οι περιοχές εξεγέρθηκαν ενάντια στην καταπίεση της Κάπιτολ, ξεκινώντας έναν αιματηρό εμφύλιο πόλεμο στην Πάνεμ. Χάσαμε, και ως τιμωρία, κάθε 4η Ιουλίου, καθεμία από τις περιοχές πρέπει να στέλνει δύο φόρους υποτέλειας, ένα κορίτσι και ένα αγόρι ανάμεσα στις ηλικίες των δώδεκα και των δεκαοχτώ, για να παλέψουν μέχρι θανάτου μέσα σε μια αρένα. Το τελευταίο παιδί που θα μείνει ζωντανό στέφεται νικητής.

Ο θερισμός είναι το μέρος όπου γίνεται η κλήρωση των ονομάτων μας για τους Αγώνες Πείνας. Δυο περιοχές, μία για τα κορίτσια και μία για τα αγόρια, έχουν αποκλειστεί με πορτοκαλιά σχοινιά. Παραδοσιακά, τα δωδεκάχρονα συγκεντρώνονται στο μπροστινό μέρος και μετά ακολουθούν τα όλο και μεγαλύτερα παιδιά έως ότου φτάνεις στα δεκαοχτάχρονα στο πίσω μέρος. Η παρουσία είναι υποχρεωτική για όλο τον πληθυσμό, όμως ξέρω ότι η μαμά μου θα κρατήσει τον Σιντ στο σπίτι μέχρι το τελευταίο λεπτό, κι έτσι δεν κάνω τον κόπο να τους ψάξω. Εφόσον δε βλέπω τη Λενόρ Νταβ πουθενά, πηγαίνω στο σημείο όπου περιμένουν τα αγόρια από δεκατέσσερα μέχρι δεκαέξι, και σκέφτομαι τις πιθανότητες μου.

**ΟΤΑΝ ΣΕ ΕΧΟΥΝ ΠΑΓΙΔΕΥΣΕΙ
ΕΤΣΙ ΩΣΤΕ ΝΑ ΧΑΣΕΙΣ
ΟΛΑ ΟΣΑ ΑΓΑΠΑΣ,
ΤΙ ΣΟΥ ΕΧΕΙ ΑΠΟΜΕΙΝΕΙ
ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΛΕΨΕΙΣ;**

Καθώς η μέρα των ετήσιων Αγώνων Πείνας ξημερώνει, ο φόβος κυριεύει τους κατοίκους της Πάνεμ. Φέτος, προς τιμήν των δεύτερων Εικοσιπεντάχρονων της Καταστολής, κάθε περιοχή πρέπει να στείλει τον διπλάσιο αριθμό φόρων.

Στην Περιοχή 12, ο Χέιμιτς Αμπερνάθι προσπαθεί να μην πολυσκέφτεται τις πιθανότητες του· το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να βγάλει την ημέρα και να βρεθεί με το κορίτσι που αγαπά.

Όταν ακούει το όνομά του, αισθάνεται όλα του τα όνειρα να καταρρέουν. Τον αρπάζουν από την οικογένειά του και την αγάπη του, και τον μεταφέρουν στην Κάπιτολ μαζί με τους άλλους φόρους της Περιοχής 12: μια νεαρή φίλη του, που είναι σχεδόν σαν αδελφή του, έναν παρορμητικό στοιχηματζή και την πιο ψηλομύτα κοπέλα στην πόλη. Καθώς οι Αγώνες ξεκινούν, ο Χέιμιτς συνειδητοποιεί ότι το παιχνίδι έχει στηθεί έτσι ώστε εκείνος να αποτύχει. Όμως, υπάρχει κάτι μέσα του που τον κάνει να θέλει να αγωνιστεί... και να επεκτείνει τον αγώνα και πολύ έξω από τη θανάσιμη αρένα.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΞ: 31147